Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

Молодий комунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VI
№ 90 (597)

П'ятниця, 27 липня 1962 р.

Ціна 2 коп.

ЗА КОДЕКСОМ ВИСОКОЇ МОРАЛІ

МИ БУДУЄМО комунізм! Ми першими йдемо неходженими стежками, першими створюємо найгуманніше суспільство на землі.

В наших буднях народжується і нова людина — людина комуністичного майбуття. Це — найбільше досягнення нашого часу. Тому вся діяльність комітетів комсомолу, первинних організацій підпорядкована основному завданню: перетворити високі моральні принципи кодексу будівника комунізму в особисті переконання, в норму поведінки кожної молодої людини.

Щодня, щогодини ми бачимо як принципи високої моралі входять в життя наших ровесників. Тисячі юнаків і дівчат орденоносної Кіровоградщини включилися в змагання «Мій особистий вклад у побудову комунізму». Вони складають індивідуальні плани, в яких передбачають вклад кожного у загальну справу. В ці плани входить підвищення виробничої кваліфікації, загальноосвітнього і культурного рівня, участь в громадському житті. Лише на Кіровоградському агрегатному заводі 350 молодих робітників мають такі плани і успішно втілюють їх в життя.

Сотні загонів «Комсомольського прожектора» вирушили на пошуки невикористаних резервів. Завдяки постійним старанням членів цих загонів підвищується продуктивність праці на заводі «Червона зірка», на Гайворонському паровозоремонтному заводі, на підприємствах буровугільної Олександрії. Загони «Комсомольського прожектора» вирушують в похід і в колгоспах та радгоспах області.

ПАРТІЯ ВВАЖАЄ, ЩО МОРАЛЬНИЙ КОДЕКС БУДІВНИКА КОМУНІЗМУ ВКЛЮЧАЄ ТАКІ МОРАЛЬНІ ПРИНЦИПИ:

— відданість справі комунізму, любов до соціалістичної Батьківщини, до країн соціалізму;

— сумлінна праця на благо суспільства: хто не працює, той не їсть;

— піклування кожного про збереження і умноження суспільного добра;

— висока свідомість громадського обов'язку, нетерпимість до порушень суспільних інтересів;

— колективізм і товариська взаємодопомога: кожний за всіх, всі за одного;

— гуманні відносини і взаємна повага між людьми: людина людині — друг, товариш і брат;

— чесність і правдивість, моральна чистота, простота і скромність у громадському й особистому житті;

— взаємна повага в сім'ї, піклування про виховання дітей;

— непримиренність до несправедливості, дармоїдства, нечесності, кар'єризму, користолюбства;

— дружба і братерство всіх народів СРСР, нетерпимість до національної і расової неприязні;

— непримиренність до ворогів комунізму, до ворогів справи миру і свободи народів;

— братерська солідарність з трудящими всіх країн, з усіма народами.

Будувати комунізм — це значить не лише створити могутню техніку, підвищити продуктивність праці і добитись достатку. Це значить ще підготувати самих себе до комунізму, позбутися і залишити за порогом всілякі пережитки минулого.

А з кого ж брати приклад? Де та людина майбутнього, по якій потрібно рівнятися? Оглянься, друже, довкола. Ти її часто зустрічаєш і в цехах заводу, і на колгоспних нивах, і в студентській аудиторії...

Анатолій Карпов, звичайний хлопець, слюсар інструментального цеху Кіровоградського агрегатного заводу. Добре працює юнак. Очолювана ним цехова комсомольська організація одна з кращих на заводі. Не знає втоми його комсомольське серце. Анатолій прагне зробити якомога більше, щоб його вклад у загальну справу відчутнішим був. Зараз А. Карпов готується до вступу в політехнічний інститут. І хай не завжди легко хлопцеві, хай часом важко долати труднощі, бо й оволодіння виробничими секретами, і громадська діяльність, і входження в світ літератури та мистецтва, і навчання вимагають чимало часу. Але як приємно відчувати, що день прожито не марно, що йдеш ти в ногу з життям.

У нас немало говориться про виховання молоді на принципах морального кодексу будівників комунізму. Деякі ж комсомольські вожаки помилково вважають, що такі риси, як колективізм, і товариська, взаємодопомога, непримиренність до недоліків можна виховати, прочитавши лекцію чи провівши бесіду на відповідну тему. А життя доводить, що не варто обмежуватись лише пропагандистською роботою.

Чудові якості, записані в кодексі високої моралі, треба виховувати послідовно. Колективи комуністичної праці — ось де перш за все виховується людина нового світогляду. В цих колективах складаються нові взаємовідносини, втілюються в життя принципи морального кодексу.

І цілком закономірно, що принципи кодексу високої моралі стають нормою поведінки кожного там, де добре організоване змагання за комуністичну працю. Але так буває поки що не скрізь. В Олександрівському, Вільшанському, Компаніївському та інших районах області комуністичне змагання організоване незадовільно. Ще мало колективів влилось в ряди розвідників майбутнього. А тим бригадам, які вирішили боротись за почесне звання, не створюється нормальних умов для праці, навчання і відпочинку.

В єдиному комплексі ведуть збирання нового врожаю хлібороби артілі імені Чкалова Петрівського району. Вони успішно завершують косовицю колосових, площа яких займає понад 2.000 гектарів. Звільнені від пожнивних решток площі готуються під сівбу озимини.

На знімку: головний агроном артілі Петро МОСКАЛЕЦЬ перевіряє глибину оранки у передового тракториста комсомольця Івана МІЩЕНКА. На підготовці грунту І. Міщенко щоденно виконує змінні завдання на 115—120 процентів при високій якості роботи.

Фото Г. ВЄРУШКІНА.

У нас в області ще незначна частина сільської молоді працює за планами особистих вкладів у будівництво комунізму. Як відмічається в постанові II пленуму ЦК ЛКСМ України, комітети комсомолу не доходять до кожного юнака і дівчини, слабо застосовують активні форми ідеологічної роботи — диспути, теоретичні конференції, кінолекторії, вечори запитань і відповідей тощо. Окремі комітети, первинні організації від випадку до випадку дають комсомольцям доручення, на яких би вони виховувались. Лише подекуди проводяться збори, на яких мова йде про моральний кодекс. В бригадних організаціях і групах потрібно за прикладом комітетів комсомолу деяких технікумів Російської Федерації проводити комсомольські збори з обговоренням особистої характеристики кожного члена ВЛКСМ.

Обов'язок комсомольських організацій — допомогти кожному юнакові, кожній дівчині чітко визначити своє місце в загальнонародній боротьбі за торжество комунізму.

А. І. Мікоян повернувся в Москву

МОСКВА, 25. (ТАРС). Сьогодні в Москву повернувся перший заступник Голови Ради Міністрів СРСР А. І. Мікоян, який виїжджав в Індонезію з місією доброї волі на запрошення президента республіки д-ра Сукарно. По дорозі з Джакарти на Батьківщину, А. І. Мікоян побував з коротким візитом в Делі на запрошення уряду Індії.

Разом з А. І. Мікояном повернулися заступник міністра закордонних справ СРСР М. П. Фірюбін та інші особи, які супроводили його в поїздці.

Будівництво шкіл—під громадський контроль

„ОБ'ЄКТИВНІ" ПРИЧИНИ НА ПУСКОВОМУ ОБ'ЄКТІ

ТРАПИЛОСЬ так, що огляд Олександрівської школи-інтернату ми з секретарем райкому комсомолу Петром Гресем почали з учбового корпусу. Це запропонував Петро. Чи не без задньої думки? Чим більше ми ходили по поверхах і класних кімнатах, тим більше утверджувались в думці: «Все в ажурі. Хоч сьогодні занось парти і столи.» Тільки подекуди із стелі звисали кінці проводів. Свіжофарбована підлога щедро віддзеркалювала світло, що лилося нестримним потоком з вікон. Сумніву немає: будівельники до вересня назовсім залишать приміщення.

— Тепер ходімте в той корпус.

Нам немає потреби виходити на подвір'я. До спалень діти ходитимуть спеціальним коридором-галереєю. Виявляється, у ньому більш «людно». Одні робітники фарбують панелі, інші — склять вікна. Але й тут роботі видно кінець. Чого не можна сказати про спальний корпус, де світяться бетонні панелі перекрить. Тільки подекуди нога ступає на гладеньку підлогу, а то — балки, дошки для переходу. Поверх проглядається з кінця в кінець, бо дверні пройоми щербатяться цеглою. І одразу виникає думка: «А може будівельники забули, коли починається навчальний рік? Чи все-таки обіцяють закінчити до вересня?».

— Ні. Не обіцяємо, —відповідає на моє запитання виконроб А. П. Ступак.

— Чому ж? І як школа вийде із становища?

Останнє запитання вже до директора школи Н. Г. Шишукова. Той пояснює:

— Доведеться нам тіснитися. На спальні перетворимо всі кабінети, можливо, окремі класи. Правда,дуже не хотілося б цього робити...

З-ЗА ЧОГО, власне, затримка? Перш за все, будуправління № 2 облбудтресту довго не давало дошок для підлоги. І ось, нарешті, прибули вони. Кілька робітниць повільно розбирають штабель і подають дошки у вікно. А куди, кажуть, поспішати? Всерівно немає теслярів, щоб стелити оту підлогу. І все стоїть. Не можна ставити двері, ніяк білити стіни.

Теслярі з будуправління є в Олександрівці, ціла бригада хороших майстрів. Вони, між іншим, і недалеко трудяться — метрів за п'ятсот. Але наказ начальника управління т. Ільїна був суворим: ні в якому разі не братися за школу-інтернат, перш за все закінчити житловий будинок. Ніби саме там от-от повинен пролунати дзвінок, а не в школі.

Та хіба тільки це турбує тих, кому доведеться працювати в приміщенні, вчити і виховувати дітей, піклуватися про них? Мова йде про огріхи, яких немало залишають за собою будівельники. Там, дивись, двері притулили, як горбатого до стіни. Їх лише кілька разів відкрили, а коробка вже випадає з прорізу.

Майже дві тисячі квадратних метрів підлоги довелось перестилати заново: поклали сирі дошки і вони швидко всохлися. Вийшло, як у тої Акулі, що наперед розраховувала пороти.

Дуже схоже на Акульчині маніпуляції і те, як для надвірних кранів пробивали стіни. За проектом були передбачені спеціальні ніші. Та виконроб не прослідкував, і довелось цюкати стіну ломом.

ХВИЛЮЄ й така важлива проблема, як водопостачання. Школа для задоволення своїх потреб повинна одержувати щодоби близько 4-х кубометрів води. Введена в експлуатацію одна свердловина дає не більше півтора кубометра води, непридатної для пиття. А іншу ніяк не проб'ють. Договір з «Меліоводбудом» укладений, але там ніяк не спроможуться виділити обсадочні труби.

Таких ускладнень було б куди менше, якби на будову частіше навідувалися працівники райкому комсомолу. Треба вникати в кожну дрібницю, до подробиць знати всі скрути новобудови, допомагати, а не бути байдужим свідком.

В районі можна було б і теслярів знайти, і допоміжну робочу силу, якої так потребувало у свій час будівництво. І питати з будівельників за якість робіт райкомівці мають право, і тормошити керівників будуправління, щоб краще забезпечували матеріалами. Якщо ж приходити до школи екскурсантами, та ще вряди-годи, то нічого чекати хороших наслідків.

О. ДУЧЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».

НА ЦІЛИНУ!

ВЧОРА з Кіровограда виїхало близько 400 молодих механізаторів області, які працюватимуть на збиранні врожаю у радгоспах і колгоспах Цілинного краю. На «великі жнива» виїхав і молодий комбайнер Анатолій Проценко з колгоспу імені Орджонікідзе Бобринецького району. Він вже бувалий цілинник. Торік, наприклад, працюючи в радгоспі «Приреченский» Кустанайської області, Анатолій зібрав 487 гектарів пшениці. Хороша згадка залишилась про нього у цілинників. А кілька днів тому Анатолій одержав листа від своїх далеких друзів. Бригадир тракторної бригади радгоспу Олександр Квінт запросив бобринецького механізатора на жнива. Вчора Анатолій надіслав у Казахстан телеграму про свій виїзд.

— На цілині є де розвернутись, попрацюю так, щоб цілинники сказали спасибі. Думаю зібрати не менше 600 гектарів хлібів, — говорить Анатолій.

СЕЛО Пантазіївка — центр колгоспу імені Дзержинського Новопразького району. На багато кілометрів довкола розкинулися артільні володіння — буйний стеблостій кукурудзи, сади і лісосмуги, фермські будівлі.

Пантазіївка і місцевий колгосп зовні нічим не відрізняються від багатьох інших, які є в нашій області. Але тут є багато повчального як у веденні багатогалузевого господарства, так і в культурі, побуті сільських трудівників.

В артілі — 47 комсомольців, які є взірцем для всіх сільських трудівників, заспівувачами багатьох хороших справ. Це сільська комсомолія стала одним з ініціаторів механічного доїння корів. Багато похвального можна почути у селі про членів комсомольсько-молодіжного агрегату Миколу Грузіна та Василя Якушика. За методом О. В. Гіталова вони в цьому році вирощують качанисту без затрат ручної праці на площі 74 гектари і сподіваються одержати на кожному з них щонайменше по 50 центнерів кукурудзи.

Нове, комуністичне все глибше входить в життя і побут пантазіївців. Поступово змінюється обличчя села. На околиці виросли типові капітальні ферми, цегляна будівля середньої школи, незабаром стане до ладу пекарня, в стадії будівництва ремонтна майстерня, відгодівельник, птахоферма, планується спорудження Будинку культури, допоміжні побутові корпуси біля школи з тим, щоб поступово перетворити її в інтернат.

Все це не тільки задуми, а завтрашній день артілі, яка стала джерелом достатку її невтомних трудівників. Про них самих і їх звершення, зокрема про славні діла молоді, ми й вирішили розповісти сьогодні нашим читачам.

ДОЯР — ВДЯЧНА ПРОФЕСІЯ

Окремі доярки спочатку лише мовчки знизували плечима. Мовляв, побачимо, як воно далі піде. Такий зовні непоказний хлопчак, всього двадцять років йому і маєш: підмінним доярем став. Та й хіба це чоловіче заняття? Ну пішов би там у тракторну бригаду чи біля коней порався — то інша справа. Де там! Колгоспному зоотехнікові Миколі Трохимовичу так напрямки сказав:

— Хочу доярем стати і все тут.

— Воно то й наче похвально, Станіславе. Та чи справишся? — не наважуючись відразу дати згоду, запитав М. Т. Юшко.

— Не за тим прошуся на ферму, щоб через місяць-два у відставку подавати, — наполягав на своєму С. Шершень. — Подобається мені це заняття, розумієте?

— То гаразд, нехай буде так, як волієш. Тільки гляди, не осоромся.

Отож і став працювати комсомолець на фермі підмінним доярем.

Прудким виявився юнак у роботі — не зчуєшся, коли й годівниці почистить, і гній прибере, і корми розкладе, і подоїть. Та все це у нього якось до ладу, вправно виходить. Від дівчачих жартів і сліду не лишилося. Ніхто ніколи не чув і нарікань доярок: залишені ними на вихідний групи не стояли ненагодованими чи невидоєними.

Тому недовго «засидівся» Станіслав у підмінних, — взимку довірили йому набрати групу корів. І хоч зобов'язання на перших порах скромне взяв — по 2300 кілограмів молока від кожної корови за рік одержати — все ж С. Шершень не втрачає надії перевершити досвідчену доярку Валентину Клатаєвську.

То нічого, що в неї по 1287 кілограмів за півріччя від кожної корови надоєно, а в його групі по 1117. Поки всіма тонкощами роботи не оволодієш, то гідному супернику й програти не соромно. А змагатися з таким цікаво, бо й сам підтягуєшся до передовиків. В його ж групі ще три корови не розтелилися, а це теж неабияка прибавка в надоях буде. Та й своїх високоудійних підопічних — «Лиску» та «Зизлу» — Станіслав неабияк доглядає. То й дають вони по 15—16 кілограмів молока на добу. А надалі, це точно, ще удійнішими стануть.

В душі Станіслав заздрить успіхам досвідчених дівчат, таким, як комсомолки Ліда Бондаренко, Олександра Казанцева. Йому ще дечого у них і перейняти треба. Та завидки ці походять від бажання й самому зробити краще, щоб більше користі колгоспу принести. А це ж для загального добра все. Тим більше, що й колгосп назустріч людям йде, робить все для полегкості.

Доярки вже й про укрупнення груп почали заводити мову, бо он і доїльні апарати у просторому чотирирядному корівнику безвідмовно діють. І корми на руках не доводиться носити: взимку трактором, а влітку машинами завозять їх прямо на ферму. Та й вода в автопоїлках завжди є, доярки вже й гадки не мають тварин кудись за тридев'ять земель на водопій ганяти. Все при місці.

Не шкодуй тільки праці, старань, вивчи повадки тварин, і вони віддячать тобі додатковими десятками літрів молока. Тому-то комсомолець Станіслав Шершень тепер анітрохи не шкодує, що зупинив свій вибір на молочно-товарній фермі, став доярем. Запитайте, коли завгодно його про це. І почуєте у відповідь:

— У мене справді-таки вдячна професія.

На знімку (зліва направо): доярка Валентина КЛАТАЄВСЬКА, доярка Станіслав ШЕРШЕНЬ, доярки Олександра КАЗАНЦЕВА та Ліда БОНДАРЕНКО.

МРІЙНИ

Мрії, мрії... Хвилюючі, гарячі — кого не полонили вони. Скільки пристрасних суперечок, скільки імпровізованих дискусій спалахують навколо того чи іншого заповітного бажання.

Для Майї Авраменко мрія стала зовсім реальною, коли вона з дипломом випускника Олександрійського сільськогосподарського технікуму приїхала на постійну роботу в колгосп імені Дзержинського.

— Значить, агроном!

Голова артілі Володимир Григорович Аленьков на мить замислився.

— Це добре. Спеціалісти нам потрібні. Будеш керувати бригадою по боротьбі з шкідниками.

Майя аж оторопіла від несподіванки. Вголос тільки й спитала:

— В саду хіба немає роботи!

— Та там саду, як кіт наплакав.

Довелось молодому спеціалістові розпочати боротьбу з шкідниками. Потім працювала... нянею в дитячих яслах, пташницею. І тільки восени 1959 року дістала можливість взятися за улюблену справу. Вона була призначена садоводом. Ближче познайомилась зі своїм господарством і зрозуміла зміст гірко-іронічного зауваження голови колгоспу: «Та там саду, як кіт наплакав». Всього кілька десятків гектарів захаращених бур'яном дерев. Плодоносив цей сад раз в три роки, а прибуток такий давав, що навіть бухгалтер не надавав йому серйозної уваги.

Майя не злякалась. «Хай кепкують,— думала. — От коли доб'ємось рясного врожаю, тоді зрозуміють роль саду».

Зібрала всіх вісім членів своєї бригади — людей літніх, досвідчених — на «генеральну раду».

— З чого починати будемо, бабоньки! — запитала.

— Зараз насаджувати нові дерева і не думай, — категорично порадила Зоя Іванівна Четвертак.

— Необхідно старий сад привести в порядок, — підтвердила Серафима Мануйлова. — Правда, механізації ніякої, лише старий обприскувач.

— Що ж, доведеться поки що вручну працювати, — підвела підсумок Майя.

Насамперед розчистили дерева від шкідників і бур'янів, під кожне дерево внесли по півцентнера перегною. І з старим садом сталося чудо: він почав давати плоди, причому урожай був кожного року. Звичайно, «урожай» — це занадто сильно сказано. Але ж треба бачити перспективу. А Майя Авраменко її добре вміє розгледіти. Адже тільки за останній час площа саду збільшилась на 10 гектарів. Минулого року під керівництвом молодого садовода був закладений перший в артілі малинник на 60 сотих гектара. А вже сьогодні колгоспники мають можливість придбати ці ягоди.

КОЛГОСП—ШКОЛІ, ШКОЛА—КОЛГОСПОВІ

ПРИ виїзді з села, на узгір'ї, розташований цегляний будинок з високими віконними пройомами. Це — Пантазіївська середня політехнічна школа з виробничим навчанням. До недавнього минулого місцева десятирічка розміщувалася, як кажуть, на десятихатках — в кількох сільських будівлях. Тепер же шкільному приміщенню може позаздрити будь-який райцентр.

У просторих і світлих кімнатах сьогодні затишшя — давно наступили канікули. Частина учнів роз'їхалась у піонерські табори, вирушила у туристські походи, інші — працюють на колгоспних ланах. А в школі тим часом у повному розпалі ремонтний сезон. Нам довелося тільки пошкодувати, що не пощастило зустрітися з школярами. Тому довелося обмежитися інтерв'ю з директором школи Дмитром Павловичем Саламахою. Він люб'язно погодився відповісти на запитання, що нас цікавлять, і ми скористалися цією нагодою.

— Нехай вас не дивує те, — сказав Дмитро Павлович, — що шкільне приміщення збудоване виключно за рахунок місцевого колгоспу імені Дзержинського. Додам, що і парти, столи, піаніно та інше обладнання теж придбане за артільні кошти. Все це обійшлося колгоспу 77 тисяч карбованців у новому масштабі цін.

— Очевидно, такі затрати з часом окуплять себе?

— Безумовно. З артіллю у нас найтісніші стосунки. Працездатних в селі не так вже й багато, а тому у найскрутніші моменти учні з готовністю приходять на допомогу артілі — допомагають збирати врожай. Ось і торішньої осені старшокласники зібрали 10 тисяч центнерів кукурудзи.

До того ж, за рахунок випускників ми щороку поповнюємо певні ділянки виробництва. Ось і нещодавно на постійну роботу в колгосп пішли вчорашні десятикласники Зоя Кириченко, Ніна Калюжна, Валентина Гавриш, Борис Сайко та інші.

Профіль політехнічного навчання у нас підпорядкований інтересам колгоспного виробництва. Не так давно за кошти школи придбано трактор «Беларусь». Тракторну справу у нас викладає обізнаний спеціаліст — Неля Павлівна Єрмакова. 13 цьогорічних випускників-десятикласників разом з атестатами зрілості одержали й посвідчення трактористів.

Вивчення основ сільськогосподарського виробництва теж наближене до практики. В школі є учнівська виробнича бригада, у складі якої 40 учнів-старшокласників. Очолює цей колектив Галя Московченко. У розпорядженні бригади 33 гектари орної землі. На них вирощуємо просапні культури — кукурудзу, соняшник.

— Що у вас ще нового у взаємовідносинах з колгоспом?

— Окремо хочеться сказати про громадське харчування учнів. При школі відкрита добре обладнана їдальня. Харчування — сніданки і обіди — здійснюється виключно за рахунок колгоспу. На це щороку витрачається 19 тисяч карбованців.

Наш учбовий заклад тепер став школою подовженого дня. Після уроків учні тут же готують домашні завдання, ходять на ферми, де шефствують над молодняком, грають у баскетбол і волейбол. До речі, при школі є порівняно просторий спортивний зал. Багато дітей займається фотосправою. До їх послуг обладнана фотолабораторія.

Одним словом, скажу на закінчення: тісні контакти між школою і колгоспом цілком себе виправдовують. Для артілі ми готуємо хороші молоді кадри, а колгосп допомагає нам краще побудувати всю навчально-виховну роботу.

На знімку: загальний вигляд школи.

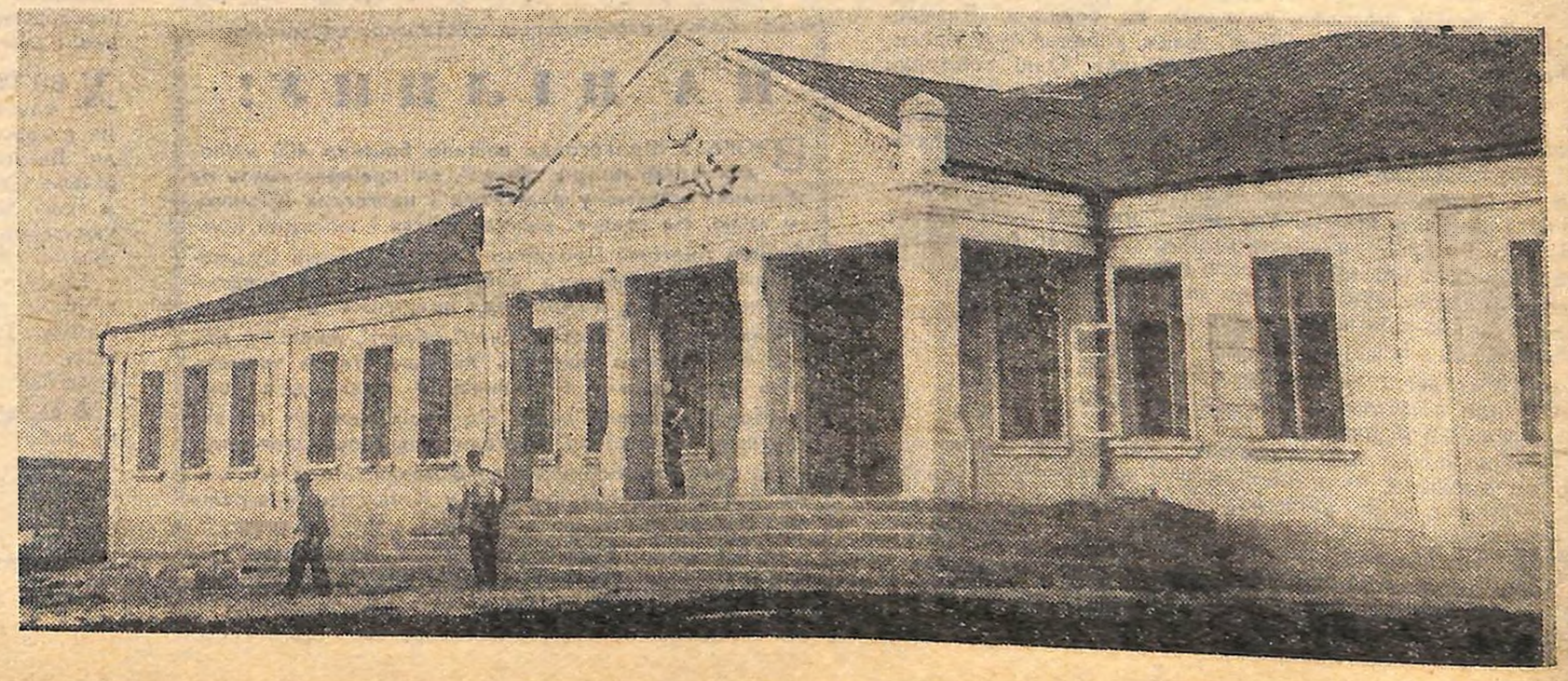

ЦЯ

— Хочеться розширити площу саду до 90 гектарів, — ділиться своєю заповітною мрією Майя. — Уявляєте собі, як прикрасить він наше село! А фруктів скільки буде! І виноградник скоро вже весь почне плодоносити. Уявляєте!

Так, уявляємо. Ми бачимо Пантазіївку весною у вінчальному білому вбранні квітучих дерев. Ми бачимо Пантазіївку влітку зелену і красиву. Ми бачимо це село і глибокої осені, коли весь сад покриється рожево-червоними плодами.

На знімку: садовод комсомолка Майя АВРАМЕНКО.

„ПОБУВАЙТЕ У НАШИХ ЯСЛАХ!“

ТІМА і Василько призвичаїлися до того, що мати рано-вранці поквапливо готує таткові сніданок, порається по господарству. Сонце ледве починає підбиватися на видноокрузі, а Іван Лифар вже попростував у степ. Йому завжди, і особливо зараз, ніколи. Він — тракторист. Каже, що пора тепер гаряча, немає часу відсиджуватися у затінку.

А Тімі й Василеві здається, що батько просто перебільшує, бо нічого гарячого вони не відчувають. Просто, літня пора прийшла, шпарко гріє сонце, а то інколи дощі ллють. І все. Вони це добре розуміють, бо немалі вже — по шість років кожному. Скоро до школи підуть.

— Ну, пустуни, ходімте в ясла, бо мені ніколи, на роботу в ланку хоча б не забаритися...

Малюки тільки на це й чекають. Ну, що б вони робили самі-самісінькі цілий день вдома? А там, у яслах, он як весело і хороше! Няні Ганна Василівна Фуртак і Раїса Єрмолаївна Бондаренко, як рідні матері з ними усіма: і погодують, і спати вдень укладуть. А скільки вони ігор та пісень цікавих знають — не злічити. Буває, що й вірші розучують, а іграшками скільки завгодно бавитися можеш. Їх тут немало: і заводні машини, і кубики. Дівчаткам, звісна річ, більше ляльки до вподоби. Ну то й нехай. Вони, Тіма і Василь, з своїми друзями Льонею і Толею Лук'яненками сьогодні краще травичку у квітниках повиполюють. Ви не знаєте, хто такі Льоня і Толя? Мама у них, як і наша, у ланці трудиться, а батько — бригадиром теслярів. Він ферми нові зводить, майстерню колгоспну будує. Ми теж, коли виростимо, напевне, будівельниками станемо.

Хочете знати як живеться нам у яслах. Добре! Недарма батьки наші кажуть, що в конторі колгоспній про ясла щодня турбуються: і щоб різних продуктів вдосталь виписали, і на ліжках простині чисті були. Годують нас чотири рази на день без усякої плати. Куховарка Ганна Володимирівна Лифар такі смачні страви готувати вміє! Всі 35 малюків задоволені її роботою. Це вам і завідуюча яслами Ганна Климівна Сухіна підтвердить.

За порядком у кімнатах і на подвір'ї самі слідкуємо — всюди чистота. Завітайте до нас, самі побачите!

На знімку: колгоспні дитячі ясла.

ПОКЛИКАННЯ ЗОЛОТІ РОЗСИПИ

НАЧЕ потревожений вулик, шумить людським багатоголоссям Олександрійський культосвітній технікум. Куди не глянь — побачиш схвильовані молоді обличчя. Одні абітурієнти з зовнішньо спокійним виглядом проходжуються по довгому коридору, інші гарячково перегортають сторінки підручників, а найбільш нетерплячі обступили двері аудиторії, де йдуть приймальні екзамени.

— Чого по ногах топчешся? Місця тобі мало!

— А чому ж ти окупував щілинку? Мені теж подивитись кортить.

— Дівчата, чесно вам кажу, я провалюсь. Все, ну, буквально все, з голови вискочило.

— Ой, як серце болить!

— Та замовкніть, ви, нічого не чути.

— Іде, іде...

Вмить, немовби хвиля морська, відкотилась від дверей купка молоді, дала можливість вийти стрункій чорнявій дівчинці. І зразу оточили її з усіх боків, закидали запитаннями.

— Здається, поступила, — стомлено посміхаючись, відповіла Неоніла.

Через кілька днів було оголошено списки прийнятих на клубний факультет. Неоніла пробігла їх поглядом. Та свого прізвища не знайшла.

— Оцінки відмінні. — Секретар приймальної комісії, не розуміючи, перегорнув залікову книжку дівчини:

— Нічого не розумію. Стоп! А, може, ви склали екзамени разом з «бібліотекарями»?

В Пантазіївку повернулася засмученою. Побачивши матір, розплакалась.

— Ну, чого ти, доню, побиваєшся? — заспокоювала Софія Іванівна. — Це навіть краще, що так вийшло. В бібліотеці робота без клопоту: записала книжку — видала, прийняла книжку — записала.

...Ось і закінчено навчання. Одержала призначення в рідне село. Бібліотека тоді містилась в напівзруйнованій кімнатці. Всі 1700 екземплярів книг були безладно скидані у двох шафах. У приміщенні холодно. Буває, прийде Неоніла насвітанку, розкладе свіжі газети, журнали. До вечора просидить — ніхто навіть і не загляне. Тоді вирішила: якщо читачі не заходять в бібліотеку, треба самій іти до них. Взяла збірник одноактних п'єс і поспішила до клубу. Чотири чоловіки розважалися грою в доміно. За їх спинами чекали своєї черги інші.

— І не набридло вам, хлопці, «козла» забивати?

— А що робити?

— Можливо, спробуємо одноактівку поставити?

— А хто керувати буде?

— Я...

П'єса побачила сцену. Після прем'єри учасники драматичного гуртка зачастили до бібліотеки. За ними прийшли нові читачі. З числа любителів літератури була створена рада. До неї ввійшли голова колгоспу імені Дзержинського В. Аленьков, директор сільської школи Д. Саламаха, доярка В. Клатаєвська, свинар І. Лущак.

Ентузіасти йшли на ферми, в бригади. Непомітно бібліотека перетворилась в центр культурного життя Пантазіївки. Зараз її послугами користуються 836 чоловік, тобто всі дорослі жителі села. Зріс і книжковий фонд. Він вже нараховує близько десяти тисяч томів.

Але Неоніла Могильна не задовольняється досягнутим. Вона настирливо шукає, знаходить і впроваджує в життя все нові і нові форми та методи роботи. І допомагає їй в цих пошуках не тільки досвід товаришів по професії, не тільки методична література, а, насамперед, тісний зв'язок з людьми.

Якось поверталась бібліотекарка з тракторної бригади, де допомагала механізаторам випускати «полівку». Біля школи зустріла свого читача — учня сьомого класу. Той пройшов, низько опустивши голову.

— Ти чого це, Миколо, не здоровкаєшся? — запитала Неоніла.

— Здрастуйте, — буркнув хлопчик і попрямував далі.

— Почекай, почекай, — зупинила його. — Чому сьогодні такий сердитий? Щось трапилось?

— Та...

— Ану, не відводь очей! Розповідай!

— Що там розказувати, — неохоче почав Микола. — Ну, писали ми оце твір по картині, «Граки прилетіли» називається. Ну, й написав я цей твір на трійку. Вчителька каже, не зміг добре розібратися в картині. А як розібратися?

Несподівано Неоніла відчула, що червоніє: «Миколина трійка — це і твоя погана оцінка, — підказував внутрішній голос».

Ти бібліотекар! І в тому, що малий Миколка не знайомий з картиною Саврасова, що окремі читачі з усіх творів літератури люблять тільки детективні повісті, а дехто не в повну силу працює на ділянках колгоспного виробництва є і твоя провина.

Незабаром після розмови з школярем в бібліотеці з'явились тематичні виставки репродукцій видатних художників. Для наймолодших відвідувачів стали влаштовуватися голосні читки книжок з питань мистецтва та творів радянських сучасних письменників і класиків. Понад сорок юних читачів беруть участь у роботі гуртка «Друзі бібліотеки».

Разом з активом Неоніла створила пересувку в тракторній бригаді, обладнала пункти видачі книг безпосередньо на фермах. В літній час немає трудівникам села часу ходити до бібліотеки. Н. Могильна закріпила за кожною вулицею книгоноші з числа учнів 6 — 8 класів. Люда Семенова, Валя Рябовол, Григорій Мануйлов, Валя Третяк та інші раз на тиждень обходять хати колгоспників, обмінюють їм книги.

Хороша і тісна дружба встановилася між Неонілою і завідуючою клубом Світланою Бондаренко. Вони систематично організовують цікаві заходи. Так зовсім недавно в селі був проведений змістовний тематичний вечір «В людині все повинно бути прекрасним», багато трудівників взяло участь у читацькій конференції «Щастя! Яке воно є?».

Сьогодні Неонілу важко застати в бібліотеці. Вона проводить з колгоспниками бесіди, робить політінформації, випускає «полівки».

Так, у виробничих успіхах дзержинців велика доля секретаря комсомольської організації артілі Неоніли Могильної. Адже не даремно закладу культури, яким вона керує, присвоєно високе звання «Бібліотека відмінної роботи».

На знімку: бібліотекар Неоніла МОГИЛЬНА (справа) видає книги Людмилі Аленьковій.

ЦИФРИ І ФАКТИ

В минулому році доход артілі імені Дзержинського від усіх галузей господарства склав 530190 карбованців.

На протязі трьох років в артілі здійснюється гарантована щомісячна оплата праці колгоспників. Це підвищило матеріальну заінтересованість людей, зміцнило трудову дисципліну в артілі.

В нинішньому році трудівники колгоспу борються за одержання на 100 гектарів угідь по 81,6 центнера м'яса у забійній вазі та по 400 центнерів молока.

В період навчального року понад двісті учнів місцевої школи одержують дворазове безплатне харчування. При школі є гуртожиток, в якому живуть учні з навколишніх сіл — Лозоватки, Олександрівки. Для них організоване триразове безплатне харчування.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
27 липня 1962 р., 3 стор.

НАШ календар

Сьогодні минає 60 років з дня народження Я. О. ГАЛАНА

РОЗПОВІДІ ДРУЗІВ

1. Ярослав Галан у Березові

У НИЖНІЙ Березів Я. Галан приїхав у 1929 році зі своїм товаришем по університету. Відтоді це гуцульське село займало в його житті немалу роль: раз, що припали йому до серця навколишні місця (чи не їх краса давала йому фарби для повісті «Гори димлять»); друге, що тут породичався — одружився з моєю сестрою.

Вдруге приїхав Галан у Березів у 1932 р. Тепер осів тут постійно до 1935 р. 1932 рік — це рік розгрому поляками українських прогресивних організацій та установ. У Березові Галан повів підпільну роботу. Він зв'язався з місцевою комуністичною організацією, розгорнув активну діяльність серед селян. Так Галан організував «Комітет голодуючих», виступав на зборах, які, щоб не викликати підозри поліції, відбувались вночі, в нашому саду. Ходив Галан і до лісорубів, і до пастухів на полонину, і з сільськими аматорами мав зв'язок. Давав їм книжки, допомагав готувати вистави, радив, як поліпшити роботу читальні.

Власті боялись Галана і слідкували за ним. Вони зобов'язали його щоденно з'являтись до поліції, всіляко перешкоджали зносинам Галана з людьми. Так був поспішно переведений з Нижнього Березова (куди, я не довідався й донині) учитель Гриньовський, якого підозрювали в тому, що він перебував під впливом Галана.

А люди, особливо селяни, й самі горнулись до Ярослава. Приходили до нього поговорити, порадитись, почитати газети (московські, київські, польські), які до Галана надходили. Іноді односельчани сходилися до нашої хати, щоб послухати, як Галан грає на скрипці. Вони бачили в ньому «свого чоловіка» ще відтоді, як він, «учений пан», женився на дочці хлопа, і на своє весілля (яке відбулося за сільським старим звичаєм) запросив таких же простих гуцулів.

А. ГЕНИК-ТОВСТЮК.

2. І в тюрмі не скорявся

З 1931 по 1936 рік я перебував у тюрмі. Про громадсько-політичну діяльність Галана я довідався від друзів, які попадали в ув'язнення.

Зустрілись ми з Галаном у приміщенні існуючого тоді Комітету опіки над політичними в'язнями при Львівському філіалі антифашистської «Ліги оборони прав людини і громадянина». Як член комітету, Ярослав Галан брав участь у підготовці відомого антифашистського конгресу діячів культури, що відкрився у травні того ж року.

Хотілося довше поговорити з другом, якого так довго я не бачив. Але обставини склалися так, що наша чергова зустріч відбулася аж у вересні 1937 року в тюрмі. Майже два місяці ми не розлучалися ні на хвилину.

Наближалась двадцята річниця Жовтневої революції. За місяць до цієї знаменної дати ми розробили план підготовки і відзначення свята. По всіх камерах, де сиділи політв'язні (а було їх понад сто), повинні були відбутися доповіді про грандіозні завоювання радянського народу.

В неділю 7 листопада ми піднялись ще до сигналу «вставати» і чекали, поки з коридора внесуть одяг, який треба було на ніч виставляти. Швидко одяглись, прикололи на груди червоні стрічки і вишикувались півколом обличчям до вікна. Запанувала хвилююча тиша. Лице Я. Галана стало суворим і рішучим.

І крізь загратоване вікно камери на третьому поверсі прорвались грізні слова «Інтернаціоналу». Львівський пролетаріат почув, що комуна живе і бореться. Але в камеру вдерлась варта. З криком і лайками вона накинулась на наші червоні стрічки і силою позривали їх. Ми протестували проти насильства і в той же день не вийшли на прохід.

Як тільки закрились двері за поліцейськими собаками, ми продовжували святкування. До обіду відбувався концерт тюремної самодіяльності: співали півголосом революційні і тюремні пісні. Пригадую, як Ярослав Галан надзвичайно зворушливо прочитав тоді напам'ять вірш Маяковського «Левый марш».

Після обіду мали виступити із спогадами старі тюремні бувальці. Але тільки В. Граничка розповів про одну голодовку в Дрогобицькій тюрмі, знову відкрилися двері і розпочали викликати з камери по двох. Галана і Граничку взяли першими.

В тюрмі я вже не бачив Галана. Зустрілись ми вже на волі.

Пізніше часто бачились ми після війни в редакції журналу «Радянський Львів».

М. ВОВК,
старший науковий працівник Державного музею українського мистецтва.

ВИПАДОК У МАГАЗИНІ

НА ДВЕРЯХ кемеровського магазину парфумерії і галантереї, що на Радянському проспекті, висить оголошення: «Товариші покупці! 14 липня в нашому магазині помилково, по заниженій ціні продавався пральний порошок «Прогрес» по 27 копійок за пачку. Його справжня ціна 32 копійки. Просимо всіх, хто купував порошок, доплатити».

В день, коли з'явилося це оголошення, в касу магазину звернулося 90 чоловік. На другий день касир прийняв доплату від 120 покупців. Тепер вже сотні громадян внесли різницю. Надходження тривають.

ОГЛЯД ПОВІДОМЛЕНЬ ТАРС

Міжнародне життя

В ІМ'Я ЗМІЦНЕННЯ СПРАВИ МИРУ

ОПУБЛІКОВАНІЙ цими днями Заяві Радянський уряд оголосив про своє рішення провести випробування найновіших зразків ядерної зброї. Цей вимушений крок нашої країни продиктовано піклуванням про зміцнення обороноздатності Радянського Союзу, про забезпечення міцного миру на землі. Західні держави, і в першу чергу США, здійснюють посилену гонку озброєнь, перешкоджають досягненню угод про роззброєння і про заборону випробувань ядерної зброї. Правлячі кола ФРН та їх союзники по НАТО виступають проти мирного врегулювання в Німеччині, розпалюють у Західному Берліні небезпечне вогнище війни. Протягом останніх місяців у Тихому океані і в США (штат Невада) безперервно відбуваються один за одним вибухи американської ядерної зброї. Не обмежуючись ядерними випробуваннями під землею і в атмосфері, США приступили до ядерних вибухів у космосі. Уряд США не приховує, що він провадить випробування ядерної зброї і особливо випробування в космічному просторі для того, щоб спробувати добитись воєнної переваги над Радянським Союзом. При цьому слід мати на увазі, що США першими почали випробування ядерної зброї і провели їх разом з своїми союзниками далеко більше, ніж Радянський Союз. Радянський уряд, відзначається в Заяві, не виправдав би довір'я радянського народу, не виявив би піклування про майбутнє Радянської держави, якби він не зробив належних висновків з загрожуючих справі миру дій США та їх союзників. Рішення СРСР провести випробування радянської ядерної зброї з схваленням зустріли всі народи соціалістичних держав, прогресивні кола капіталістичних країн. Рішення Радянського уряду, пише китайська газета «Женьмінь жібао», — це переконлива відповідь на воєнні заміри імперіалістів. Ядерна зброя в руках соціалістичних країнах, підкреслює газета, — надійний засіб відвернення американської агресії і захисту миру в усьому світі.

Радянський уряд, підкреслюється в Заяві, закликає уряди США та інших західних держав прислухатись до вимог народів і усунути штучні перешкоди до досягнення угоди про припинення випробувань ядерної зброї, контроль над виконанням якої можна було б здійснити за допомогою національних засобів виявлення.

ВІЗИТ ДРУЖБИ

В ІНДОНЕЗІЇ з візитом доброї волі перебував перший заступник Голови Ради Міністрів СРСР А. І. Мікоян. У теплому прийомі, який виявляв радянському гостю народ Індонезії, дістає вияв радянсько-індонезійська дружба. В її основі — спільність інтересів СРСР — Індонезії в боротьбі за мир, роззброєння, проти імперіалізму та колоніалізму. Радянський Союз з симпатією ставиться до боротьби індонезійців за возз'єднання Західного Іріану з своєю батьківщиною і за остаточну ліквідацію залишків голландського колоніального ярма на індонезійській землі. Між Радянським Союзом і Індонезією успішно розвиваються економічне співробітництво і торгівля, які ґрунтуються на взаємовигідній основі. Радянський Союз купує в Індонезії такі товари, як каучук, кофе, сізаль, прянощі. У свою чергу наша країна поставляє Індонезії різні устаткування і машини.

У лютому 1960 р. Індонезію відвідав М. С. Хрущов. Цей історичний візит завершився підписанням угод про розвиток економічного та культурного співробітництва між Індонезією і Радянським Союзом. Угоди передбачають будівництво в Індонезії з допомогою Радянського Союзу ряду промислових і сільськогосподарських об'єктів у тому числі металургійного заводу на острові Ява, заводу по виробництву суперфосфатів, двох механізованих рисових господарств на о. Калімантан.

Перебування А. І. Мікояна в Індонезії збіглося в часі з відкриттям у Джакарті найбільшого в Азії стадіону на 100 тисяч глядачів. Стадіон збудовано при тісному співробітництві з СРСР. Співробітництво і допомога Радянського Союзу сприяють зміцненню економічної самостійності Індонезії, підвищенню добробуту її 97-мільйонного народу.

ВІЙСЬКОВИЙ ПЕРЕВОРОТ У ПЕРУ

У ЛАТИНОАМЕРИКАНСЬКІЙ країні Перу стався військовий переворот. Президент Прадо усунутий з свого поста і висланий з країни. Владу взяла в свої руки військова хунта.

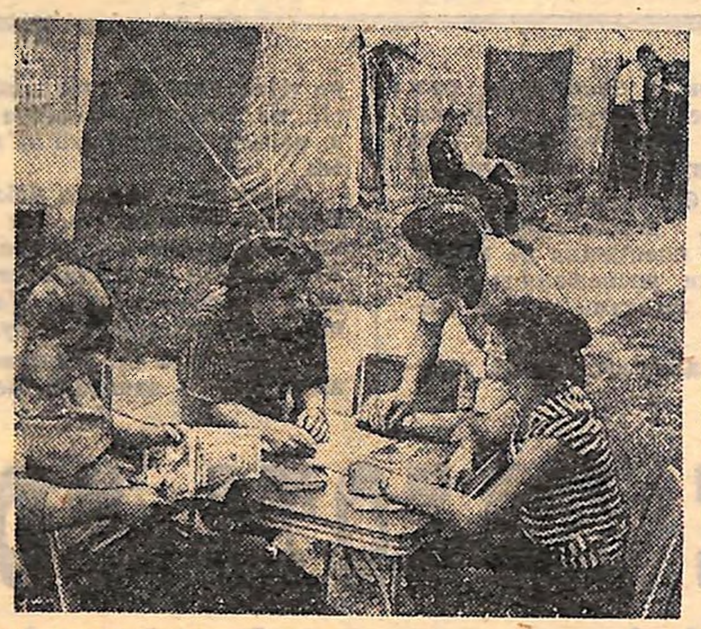

ПАЛАТКОВЕ містечко на березі Північного Дінця в Святогорську — це і є туристська база Донецького обкому профспілки вугільників. Кожні два тижні сюди приїжджають 150 молодих гірників. Кілька днів вони відпочивають на місці, а потім у дорогу — на човнах, автобусах або пішки з рюкзаками за плечима.

На фото: в палатковому містечку шахтарів.

Фото С. Гендельмана.

АПН — Агентство преси Новини

ВІДРОДЖЕННЯ ТКАНИН

ПРИ ПОРІЗАХ, опіках чи інших пошкодженнях тканин вражена ділянка поволі затягується ніжною новою шкіркою, відновлюється, заростає. Чи тільки тканини можуть відновлюватися? Професор Олександр Студитський в Інституті морфології тварин АН СРСР серією цікавих дослідів довів, що здатність до відродження зберігають цілі органи.

Він відрізав у пацюка з однієї лапки кістку, залишаючи в цьому місці лише плівку окістя. Через місяць кістка, яка мало чим відрізнялась від втраченої, відроджувалась. Плівка окістя служила їй головним будівельним матеріалом.

В інших дослідах у пацюка відрізали ікроніжний м'яз. М'язеву тканину подрібнювали і одержану кашицю підсаджували замість відрізаного м'яза. Через декілька місяців на цьому місці відновлювався нормальний здоровий м'яз. Він функціонував не гірше відрізаного.

Виявилось, що не тільки подрібнення, але й інші форми пошкодження сприяли відновленню м'язів. М'яз лишали нервів, консервували, від чого він зменшувався в розмірах. Через деякий час його пересаджували і підводили нерв. День-другий, і в м'яз вростали судини, він знову починав жити.

Спробували перерізати сухожилля. Підсаджений в такому вигляді м'яз, також відновлювався і чудово функціонував.

Досліди робили на багатьох тваринах, починаючи з пацюків і кінчаючи собаками. В будь-якому випадку картина була одна й та ж — втрачені кістки і м'язи з успіхом відновлювались і діяли нормально. Очевидно, пошкодження, заподіяні тканинам, мобілізували в них якісь відновлюючі якості.

Ці якості у співробітників професора Студитського дістали назву «пластичного стану».

У свій час академік Володимир Філатов, спостерігаючи подібні явища, висловив ідею про те, що тканина, переміщена в несприятливих умовах, виробляє особливі речовини, які збуджують в ній життєві процеси. Він називав це розвитком біостимуляторів.

На столі у професора Студитського декілька пробірок. В прозорому спирті плаває нормальна здорова кістка, а поруч — кістка, яка виросла із плівки окістя. Їх важко відрізнити одну від одної. Ось м'яз, відроджений після пересадки подрібненої м'язової тканини. Поруч абсолютно такий же звичайний м'яз.

М'язи — золотий фонд для пересадок. Адже вони складають половину об'єму нашого тіла. На жаль, цей фонд поки використовується недостатньо, пересадка живих м'язів в чужий організм неможлива: пересаджений інорідний м'яз скоро омертвіє. А якщо попередньо піддати м'яз несприятливим впливам: позбавити нервів або подрібнити, щоб примусити діяти захисні відновлюючі властивості? Досліди показали, що в пластичному стані м'яз робиться здатним до пересадки.

Остеомеліт щелепи — захворювання до теперішнього часу вважали невилікованим. Зараз вінницький хірург Сергій Праведников з успіхом лікує його. Він відрізає із стегна м'яз, подрібнює, подрібнену тканину хірург вводить в попередньо очищену хвору щелепу. Через деякий час м'яз відновлюється і починає нормально функціонувати.

Пластичний стан тканин має, виявляється, пряме відношення до захисту від радіаційного опромінення.

Людський організм може витримати лише дуже невелике опромінення. Велике променеве ураження порушує відновлюючі якості кістного мозку. Тканину, яка повинна постійно відроджуватися, позбавляють цієї можливості. Можливо, і в цьому випадку відіграють свою роль попередні несприятливі умови?

Здоровий м'яз, опромінений великою дозою рентгенівських променів — в півтори—дві тисячі рентгенів, — повністю втрачає регенераційні (відновлюючі) якості. Спробували привести його спочатку в пластичний стан. Цей же м'яз витримав без збитку значно сильніше опромінення — від чотирьох до шести тисяч рентгенів.

Було виявлено також, що захищаюча себе тканина, в свою чергу, може захистити і сусідні тканини. Вона допомагає їм набути стійкості проти променевої травми.

Тепер, коли з'явилась можливість пересаджувати дорослі тканини, стало легше аналізувати їх взаємодію, вивчати ультрамікроструктуру.

А попереду — нові досліди лікування підсадкою подрібнених тканин і — цілком можливо! — вирощення здорових органів замість тих, які були уражені хворобою і покалічені, а тоді відсічені ножем хірурга.

Анна МІРЛІС,
кореспондент АПН.

Футбол

Голи забиває захисник

Любителі футбола чекали, що у матчі з запорізьким «Металургом», який відбувся у Кіровограді позавчора, місцеві динамівці докладуть всіх зусиль, щоб взяти реванш за поразку у першому колі. І вони не помилилися у своїх сподіваннях: хоч повного реваншу не відбулося (зустріч закінчилася внічию — 2:2), але глядачі були свідками наполегливої спортивної боротьби обох колективів за поліпшення свого турнірного становища.

В ході гри господарі поля мали більше шансів добитися перемоги. Але цього не відбулося з-за недоліків, які допускали гравці лінії нападу. Вони часто втрачали м'яч, зловживали короткими розпасовками в зоні центральної трійки в той час, коли було мало шансів пробитися крізь захист противника.

Зовсім незрозумілим є якась боязкість нападаючих бити по воротах навіть з вигідних положень у районі штрафного майданчика. Тому й не дивно, що обидва голи у ворота «Металурга» забив центральний захисник кіровоградців Юрій Гороманкін, який вимушений був виручати своїх колег.

Наступну гру чемпіонату республіки кіровоградці проведуть 29 липня в Одесі, де будуть гостями армійців.

ТВО редактора
В. КРАМАРЕНКО.

В КІНОТЕАТРАХ МІСТА

В КІНОТЕАТРАХ МІСТА

Кінотеатр імені Дзержинського. Для дітей. «ЧЕПОЛЛІНО». Початок о 9 год. 30 хв. ранку. На літньому майданчику художній фільм «МОЯ ЛЮБОВ». Початок о 9 годині вечора.

Кінотеатр «Мир». «БУРЕМНІ РОКИ». Початок о 10 годині ранку, 12, 2 та 4 годині дня, 6, 8 та 10 годині вечора.

Кінотеатр «Сивашець». «ЧУДОВА СЕМІРКА». Початок (першої серії) о 3 год. 20 хв. дня та о 8 год. 30 хв. вечора, (другої серії) о 10 год. ранку, 11 год. 45 хв. та 5 год. дня, 6 год. 45 хв. та о 10 год. 15 хв. вечора.

Кінотеатр «Хроніка». Хронікально-документальні фільми: «З ПІСНЕЮ ЗА ОКЕАН», «ПОРУЧ З ЕЛЬБРУСОМ», «ІНОЗЕМНА КІНОХРОНІКА», «НОВІ МОДЕЛІ ОДЯГУ». Демонструються без перерви з 10 год. ранку до 9 години вечора.

ПИШІТЬ! м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

ДЗВОНІТЬ! Телефони редакції: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, відділів — 50-24.

ЗАХОДЬТЕ! Редакція працює з 10 години ранку до 6 години вечора. Ми завжди раді бачити вас, друзі, в себе!

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМУ, г. Кировоград.

БК 00243. Зам. № 4470.

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Димитрова.